ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Miloslava Výborného a Mgr. Davida Hipšra v právní věci navrhovatelů: a) Ing. J. V., b) R. V., zastoupených Mgr. Radovanem Dospělem, advokátem se sídlem Marešova 305/14, Brno, proti odpůrkyni: obec Telnice, se sídlem úřadu Růžová 243, Telnice, zastoupené Mgr. Michalem Urbanem, advokátem se sídlem Štefánikova 1, Brno, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu obce Telnice schváleného usnesením Zastupitelstva obce Telnice ze dne 17. 12. 2012, č. 35/12, o kasační stížnosti navrhovatelů proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2017, čj. 66 A 4/2015-128,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Navrhovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Navrhovatelé jsou povinni zaplatit odpůrkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti celkem 4114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

IV. Navrhovatelce Ing. J. V. se vrací zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Navrhovateli R. V. se vrací zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Úvod:

Navrhovatelé se u krajského soudu domáhali zrušení části územního plánu obce. Krajský soud návrh zamítl. Navrhovatelé napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností.

Nejvyšší správní soud se musel zabývat přezkoumatelností napadeného rozsudku a tvrzenou duplicitou a nadbytečností vymezených ploch.

I.

[1] Navrhovatelé se návrhem podaným u Krajského soudu v Brně domáhali zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu obce Telnice schváleného usnesením Zastupitelstva obce Telnice ze dne 17. 12. 2012, č. 35/12. Krajský soud rozsudkem z 11. 11. 2015, čj. 66 A 4/2015-102, návrh zamítl. Navrhovatelé brojili proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Nejvyšší správní soud rozsudkem z 25. 10. 2016, čj. 8 As 178/2015-41, zrušil napadený rozsudek krajského soudu, neboť musel přihlédnout k vadě řízení před krajským soudem, spočívající v rozhodnutí věci bez nařízení jednání, aniž by soud vyzval navrhovatele v souladu s § 51 s. ř. s. k vyjádření, zda s takovým postupem souhlasí.

II.

[2] Krajský soud proto o návrhu rozhodoval znovu a rozsudkem ze dne 30. 10. 2017, čj. 66 A 4/2015-128, jej zamítl. Rozsudek krajského soudu je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podali navrhovatelé (stěžovatelé) včasnou kasační stížnost z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatelé namítli, že krajský soud pochybil, pokud nevyzval osoby zúčastněné na řízení, zda budou uplatňovat svá práva. Soud totiž dospěl k závěru, že se plocha D30 nenacházela v seznamu veřejně prospěšných staveb a opatření obsažené v textové části územního plánu, ačkoli se o takovou plochu jednalo; tato dovozená nejasnost se však mohla dotknout nejvýše pozemku parc. č. X , který není ve vlastnictví stěžovatelů. Z tohoto závěru soudu stěžovatelé dovodili, že krajský soud v průběhu řízení zjistil, že zde jsou osoby zúčastněné na řízení (vlastníci uvedeného pozemku), které měl soud vyrozumět dle § 34 odst. 2 s. ř. s. o probíhajícím řízení a umožnit jim uplatnit jejich práva. Neučinil-li tak, zatížil své řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[5] Stěžovatelé dále vytkli krajskému soudu, že nesprávně posoudil vymezení veřejně prospěšných staveb a opatření označených jako D7 a D30. Plocha D30 může být ve svém účelu (zajištění přístupové cesty k ploše P70) zcela nahrazena plochou D7, je tedy prokazatelně nadbytečná a nepřijatelně duplicitní. Vymezení plochy D30 přitom negativně

zasahuje do práv stěžovatelů. Navíc dle jejich názoru nelze ponechat na libovůli, které z duplicitních řešení příjezdové cesty k ploše P70 bude realizováno.

[6] Odůvodnění rozsudku je nadto nedostatečné, nesprávné a nepřesvědčivé; neobsahuje relevantní právní hodnocení soudu, jež nemá oporu ve spisu.

[7] Závěrem stěžovatelé upozornili na další vadu rozsudku krajského soudu, který nesplnil povinnost stanovenou Nejvyšším správním soudem a nerozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti, v níž byli stěžovatelé úspěšní.

IV.

[8] Odpůrkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s rozsudkem krajského soudu. K námitce týkající se neinformování osoby zúčastněné na řízení uvedla, že ze závěru soudu nelze dovodit, že by soud konstatoval existenci osob dotčených předmětným řízením. Ze závěru soudu pouze plyne, že se soud důkladně zabýval napadeným územním plánem a našel pouze jednu nejasnost, která by se nanejvýš mohla dotknout jedné parcely.

[9] Plocha D7 má umožnit dopravní napojení nových zastavitelných ploch na západním okraji obce a přístup k plochám Z8 a části Z65. Plocha D30 je určena k zásobování plochy P70 (objekt se sociálními službami). Plochy D7 a D30 jsou tedy potřebné k odlišným účelům a nejedná se o tvrzenou duplicitu veřejné dopravní infrastruktury. Plocha D30 navíc nezasahuje do pozemků stěžovatelů, což konstatoval již krajský soud.

V.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou naplněny podmínky řízení nezbytné k projednání podané kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že nyní přezkoumává v pořadí druhou kasační stížnost stěžovatelů, musel se nejprve zabývat její přípustností s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení totiž není přípustná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil, že *„přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil“* (srov. usnesení čj. 9 Afs 59/2007-56).

[11] Opakovaná kasační stížnost je přípustná zejména tehdy, pokud Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (viz usnesení rozšířeného senátu čj. 1 As 79/2009-165).

[12] Nejvyšší správní soud zrušil první rozsudek krajského soudu pro vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé; Nejvyšší správní soud zatím

věc nepřezkoumal z pohledu aplikace hmotného práva. Kasační stížnost je proto přípustná [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

[13] Kasační stížnost však není důvodná.

a) Nepřezkoumatelnost rozsudku

[14] Nejvyšší správní soud se musel nejprve zabývat nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, a to jak z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), tak i k námitce stěžovatelů. Pokud by totiž shledal napadený rozsudek v celém rozsahu nepřezkoumatelným, nemohl by posuzovat další kasační námitky. Stěžovatelé jen obecně namítli, že odůvodnění rozsudku je nedostatečné, nesprávné a nepřesvědčivé; neobsahuje relevantní právní hodnocení soudu, jež nemá oporu ve spisu. Nejvyšší správní soud však tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu neshledal. Z rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v návrhu a proč podřadil popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy. Krajský soud se zabýval všemi námitkami stěžovatelů; z odůvodnění rozsudku je zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v návrhu a proč uplatněné námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené.

[15] Protože Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným, přistoupil k věcnému přezkoumání namítané vady řízení spočívající v nevyrozumění osob zúčastněných na řízení o probíhajícím řízení.

b) Výzva osobám zúčastněným na řízení

[16] Dle § 34 odst. 2 s. ř. s. platí, že: „*Navrhovatel je povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučí o jejich právech. Obdobně předseda senátu postupuje, zjistí-li se v průběhu řízení, že je tu další taková osoba*“. S ohledem na § 101b odst. 4 s. ř. s. se však v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části nepoužije věta první citovaného ustanovení.

[17] Stěžovatelé tedy nebyli povinni v návrhu označit případné osoby zúčastněné na řízení; naopak krajský soud měl povinnost aktivně zjišťovat okruh možných osob zúčastněných na řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 39/2004-75, podle něhož: „*Ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. předpokládá aktivní postup soudu při zjišťování okruhu možných osob zúčastněných na řízení.*“).

[18] S ohledem na povahu řízení o zrušení opatření obecné povahy vyznačujícím se neurčitým okruhem jeho adresátů, přichází v úvahu neurčité množství osob zúčastněných na řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 10 As 51/2014-179). Dle § 42 odst. 4 s. ř. s. je-li zřejmé, že doručování osobám zúčastněným na řízení bude neúměrně zdlouhavé, nákladné, administrativně náročné anebo nemožné, zejména pro jejich velký

počet nebo proto, že je nelze jednotlivě určit, lze jim na základě opatření předsedy senátu doručit vyvěšením rozhodnutí nebo jiné písemnosti na úřední desce soudu.

[19] Ze spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že soud proto, že v daném případě nebylo možné jednotlivě určit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení (§ 42 odst. 4 s. ř. s., viz pokyn soudu na č. l. 73 spisu krajského soudu), vyvěsil dne 3. 7. 2015 na úřední desce krajského soudu „Vyrozumění, výzvu a poučení osob zúčastněných na řízení“ (č. l. 78). Ve výzvě informoval o probíhajícím řízení a možnosti uplatnit práva osob zúčastněných na řízení ve stanovené lhůtě. Soud dále požádal odpůrkyni o uveřejnění uvedené výzvy na její úřední desce po dobu 30 dnů (č. l. 79).

[20] Krajský soud dostál své povinnosti aktivně zjistit okruh případných osob zúčastněných na řízení a informovat je o jejich právech. Namítají-li stěžovatelé pochybení krajského soudu, který nevyrozuměl vlastníky pozemku parc. č. X jako osoby zúčastněné na řízení. Tyto osoby krajský soud informoval o probíhajícím řízení výše uvedeným postupem dle § 42 odst. 4 s. ř. s.

c) Duplicita vymezení ploch D7 a D30

[21] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tvrzenou duplicitou vymezených ploch D7 a D30. Stěžovatelé uvedli, že plocha D30 může být ve svém účelu (zajištění přístupové cesty k ploše P70) zcela nahrazena plochou D7; je tedy prokazatelně nadbytečná a nepřijatelně duplicitní. Vymezení plochy D30 přitom negativně zasahuje do jejich práv. Navíc dle jejich názoru nelze ponechat na libovůli, které duplicitní řešení příjezdové cesty k ploše P70 bude přijato.

[22] Odpůrkyně k tomu ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že plocha D7 má umožnit dopravní napojení nových zastavitelných ploch na západním okraji obce a přístup k plochám Z8 a části Z65. Plocha D30 je určena k zásobování plochy P70. Plochy D7 a D30 jsou tedy potřebné k odlišným účelům a nejedná se o tvrzenou duplicitu veřejné dopravní infrastruktury.

[23] V odůvodnění územního plánu (II. A Textová část odůvodnění, kapitola II. 4. Odůvodnění vymezení veřejně prospěšných staveb a opatření) je plocha D7 vymezena jako veřejná dopravní a technická infrastruktura, která umožní dopravní napojení nových zastavitelných ploch na západním okraji obce z ulice Z. s.; v souběhu budou položeny i sítě technické infrastruktury. Plochy Z8 a Z65 jsou vymezeny jako plochy k bydlení v rodinných domech na západním okraji obce. Jedná se o nezainvestované území, u něhož je nezbytné prodloužit ulici Z. s. (str. 42 textové části odůvodnění). Územní plán dále vymezuje plochu P70 pro objekt se sociálními službami (str. 22 tamtéž) a plochu D30 jako zpevněnou komunikaci v části A. za ulicí Z. s. určenou k zásobování plochy pro objekt se sociálními službami (str. 25 tamtéž). Tomuto uspořádání odpovídá i grafická část územního plánu. Je tedy zřejmé, že plochy D7 a D30 jsou určeny každá k jinému účelu, a to zajištění dopravní dostupnosti k rozdílným plochám.

[24] V otázce meritorního přezkumu opatření obecné povahy vychází ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu z pětistupňového algoritmu vyjádřeného již v

rozsudku čj. 1 Ao 1/2005-98. Algoritmus (test) soudního přezkumu spočívá v pěti krocích: za prvé v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy, za druhé v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání ultra vires); za třetí v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; za čtvrté v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho rozporu se zákonem (materiální kritérium); za páté pak v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality (kritérium přiměřenosti právní regulace).

[25] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení čj. 1 Ao 1/2009-120 konstatoval, že „[ú]*zemní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu*. (...) *Omezení v podobě územního plánu je v obecné rovině uvedené podmínky schopno zpravidla splňovat. V první řadě má v principu legitimní důvody – územní plánování je prostředkem k harmonizaci poměrů na území jím regulovaném a umožňuje sladit veřejný zájem (včetně veřejného zájmu přesahujícího dimenze regulovaného území) s individuálními zájmy týkajícími se daného území. Znamená to tedy, že vlastníci dotčení územním plánováním jsou zásadně povinni – za předpokladu, že i další shora uvedené podmínky budou splněny – strpět i bez svého souhlasu omezení, která pro ně vyplývají z územního plánu, nepřesáhnou-li určitou míru, v rámci níž lze taková omezení po každém vlastníku bez dalšího spravedlivě požadovat (spravedlivou míru).* (...) *V některých případech dosažení ústavně legitimních a zákonem stanovených cílů územního plánování nebude možné dosáhnout způsobem, který by se každého jednotlivého z vlastníků pozemků a staveb na územním plánem regulovaném území dotkl toliko ve spravedlivé míře; v takovém případě je přípustný i zásah přesahující tuto míru, přičemž ani zde k jeho provedení není nutný souhlas dotčeného vlastníka. Přípustnost takového zásahu i proti vůli vlastníka je dána jeho ústavně legitimním a zákonem stanoveným cílem a splněním dalších podmínek, jejichž komplex lze souhrnně označit za zásadu subsidiarity a minimalizace takového zásahu (zásadou subsidiarity a minimalizace zásahů do vlastnických a jiných věcných práv při tvorbě územního plánu musí být, jak výše uvedeno, ostatně vedena veškerá omezení vyplývající z územního plánu, tedy i omezení nepřesahující spravedlivou míru; v opačném případě by se jednalo o ústavně nepřípustný, neboť v rozporu s čl. 4 odst. 4 LZPS jsoucí zásah).*“

[26] Nutno dodat, že v dalších případech Nejvyšší správní soud při přezkumu různých forem územně plánovací dokumentace (zejména územních plánů) zdůraznil nutnost přistupovat k hodnocení přiměřenosti v nich obsažené regulace s nejvyšší opatrností a zdrženlivostí. Je totiž třeba ji posuzovat v kontextu práva obce na samosprávu, která zahrnuje i právo uspořádat své územní poměry podle vlastních představ (rozsudky čj. 2 Ao 4/2008-88, čj. 1 Ao 4/2011-42). V případě územního plánování jde totiž vždy o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nespočetně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu.

Správní soud tedy není oprávněn posuzovat vhodnost funkčního využití té které lokality (rozsudek čj. 2 Ao 2/2007-73). V rozsudku čj. 6 Ao 1/2010-51 Nejvyšší správní soud uvedl, že územní plánování v jeho nejvlastnějším smyslu (tedy jako závazné vymezování funkčního využití ploch a pozemků v procesu urbanistické, popř. ekonomické, ekologické a jiné optimalizace území) není a nemůže být omezeno na případy holé (administrativní) nutnosti a nezbytnosti. V daném případě tak odmítl názor navrhovatelů, podle níž je v procesu místního územního plánování možné určit pozemek pro účely komunikace jen a pouze tehdy, pokud se jedná o pozemek propojující komunikačně dosud nenapojené pozemky. To by totiž zablokovalo územní plánování a omezilo jakoukoli novou výstavbu komunikací pouze na (mezní) případy „holé nutnosti", kdy jsou již nové dopravní stavby z komunikačního hlediska striktně nevyhnutelné. Takový výklad je dle citovaného rozhodnutí očividně mimo smysl a účel právní úpravy institutu územního plánování.

[27] Uvedené oprávnění obce však není bezbřehé, neboť je limitováno zákonem stanovenými podmínkami a omezeními a v obecné rovině též omezeními plynoucími ze samotného ústavního pořádku (požadavek rovného zacházení, předvídatelnosti právní regulace, minimalizace zásahů do individuálních práv fyzických a právnických osob, atd. - viz rozsudek čj. 2 Ao 4/2008-88). Územní plán může představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny), které je přípustné pouze při splnění podmínek, jejichž komplex lze souhrnně označit za zásadu subsidiarity a minimalizace takového zásahu (usnesení rozšířeného senátu čj. 1 Ao 1/2009-120).

[28] Nejvyšší správní soud již v rozsudku čj. 1 Aos 3/2012-59 upozornil, že judikatura k pátému kroku algoritmu přezkumu různých forem územně plánovací dokumentace kolísá mezi posuzováním kritérií plynoucích z klasického testu proporcionality na jedné straně, a mezi požadavky plynoucími ze zásady soudcovského sebeomezení na straně druhé. Správní soudy by tedy měly bránit „*jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování*" (rozsudek čj. 2 Ao 2/2007-73). Měly by omezit svou činnost tak, že budou „*bdít nad zjevnými excesy a extrémními zásahy do ústavních práv jednotlivce*" (rozsudek čj. 1 Ao 4/2011-42).

[29] V nyní posuzovaném případě je dle grafické části územního plánu plocha D30, určená pro zpevněnou komunikaci k zásobování plochy pro objekt se sociálními službami P70, vymezena na pozemcích par. č. 986/1, 959/3 a 987/10. Dle textové části územního plánu je pouze pozemek par. č. 987/7 dotčen veřejnou prospěšnou stavbou a opatřením (plochou D30), pro něhož je možné uplatnit zřízení předkupního práva (tento pozemek však stěžovatelé nevlastní). Plocha D30 není vymezena na pozemcích stěžovatelů, sousedí však s pozemky par. č. 986/3 a 959/5, které vlastní navrhovatel b). Stěžovatelé namítají především duplicitu účelu, neboť její funkci, tj. zásobování objektu se sociálními službami, může naplnit i plocha D7 (taktéž veřejná dopravní infrastruktura).

[30] Jak je však uvedeno výše, není úkolem soudů předepisovat obci, jak konkrétně má řešit svou dopravní situaci a potenciální skutečnost duplicity dopravní obslužnosti určité oblasti nepředstavuje důvod pro konstatování nepřiměřeného zásahu do práv dotčených osob. Bylo proto na úvaze odpůrkyně, jak vyřeší dopravní obslužnost v příslušné lokalitě. Byť Nejvyšší správní soud připouští jisté omezení vlastnických práv navrhovatele b) vymezením plochy komunikace na sousedním pozemku, jde o opodstatněný zásah za

účelem sladění zájmů v území a zajištění dopravní obslužnosti, přičemž toto omezení lze po navrhovateli b) spravedlivě požadovat a nepřesahuje tak spravedlivou míru. Z grafické části územního plánu a katastru nemovitostí je zřejmé, že zamýšlená cesta bude spojovat dům se sociálními službami se stávající komunikací ležící ve vzdálenosti přibližně 50 m. Ostatní domy v oblasti jsou již napojeny na stávající komunikaci vlastními příjezdovými cestami; plánovaná zpevněná komunikace bude proto sloužit jako příjezdová cesta výhradně pro plochu P70 (čemuž ostatně odpovídá i textová část územního plánu, která uvádí, že plocha D30 je zpevněná komunikace určená k zásobování plochy pro objekt se sociálními službami). S ohledem na tuto skutečnost lze předpokládat její nižší dopravní vytížení, neboť cesta bude využívána pro přístup k jedinému objektu. Zřízení dopravní komunikace na pozemku sousedícím s pozemky ve vlastnictví navrhovatel b) se jeho práv dotkne jen minimálně a Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by šlo o excesivní či extrémní zásah do jeho ústavních práv.

[31] Námitka stěžovatelů o nadbytečnosti plochy D30 proto není důvodná.

d) Rozhodnutí krajského soudu o náhradě nákladů řízení

[32] Ani další námitka stěžovatelů, že krajský soud nerozhodl o náhradě nákladů řízení o předchozí kasační stížnosti (vedené pod sp. zn. 8 As 178/2015), není důvodná. Krajský soud rozhodl s odkazem na § 60 s. ř. s. tak, že neúspěšní stěžovatelé, jejichž návrh soud zamítl, nemají právo na náhradu nákladů řízení; odpůrkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal vůči stěžovatelům právo na náhradu nákladů řízení. Tomuto závěru nelze nic vytknout. Podle § 110 odst. 3 věty prvé s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Z toho plyne, že v novém rozhodnutí, kterým se řízení končí (§ 61 odst. 1 s. ř. s.), krajský soud znovu rozhoduje o náhradě nákladů řízení, a to komplexně. Do těchto nákladů řízení patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 61/2008-98).

VI.

[33] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační námitky stěžovatelů důvodnými a nezjistil ani jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že kasační stížnost nebyla důvodná, Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrkyni, která byla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, vznikly náklady řízení v důsledku zastoupení advokátem. Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda byly odpůrkyní uplatněné náklady vynaloženy důvodně. Vycházel přitom z nálezů Ústavního soudu

ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 1180/10, a ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09, podle nichž lze jen velmi výjimečně označit za důvodné náklady orgánu veřejné moci vynaložené na zastoupení advokátem, neboť orgány veřejné moci, s dostatečným materiálním a personálním vybavením a zabezpečením, jsou schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů. V nyní rozhodované věci je však třeba zohlednit to, že odpůrkyně je malou obcí, nad níž vykonává působnost pověřený obecní úřad a úřad s rozšířenou působností obce Šlapanice [§ 2 a § 15 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 388/2002 Sb., o stanovení správních obvodů obcí s pověřeným obecním úřadem a správních obvodů obcí s rozšířenou působností]. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že odpůrkyně jako obec bez rozsáhlejšího administrativního aparátu a zejména bez právního zázemí, vynaložila náklady na právní zastoupení advokátem důvodně.

[35] Odpůrkyně má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud proto uložil stěžovatelům, aby ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatili k rukám zástupce odpůrkyně náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4114 Kč. Tu soud určil podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, částkou 3100 Kč spočívající v sepsání vyjádření odpůrkyně ke kasační stížnosti ze dne 12. 12. 2017, částkou 300 Kč spočívající v náhradě hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a částkou 714 Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupce odpůrkyně (§ 57 odst. 2 s. ř. s.); celkem tedy 4114 Kč.

[36] Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení soudního poplatku stěžovatelům podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Usneseními čj. 8 As 256/2017-14, totiž oba stěžovatele každého zvlášť vyzval k zaplacení soudního poplatku a stěžovatelé je ke dni 13. 12. 2017 zaplatili (každý z nich uhradil 5000 Kč). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu však usnesením čj. 10 Afs 186/2014-60 rozhodl, že *„[ú]častník řízení podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti téhož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, již není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil (§ 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích)“*. Stěžovatelé v předložené věci již jednu kasační stížnost podali, soudní poplatky za ni zaplatili a Nejvyšší správní soud jejich kasační stížnosti vyhověl (řízení vedené pod sp. zn. 8 As 178/2015). Nyní však soud znovu vybral soudní poplatek od stěžovatelů, ačkoli k jeho zaplacení již nebyli povinni. S ohledem na uvedené jsou naplněny podmínky k vrácení soudního poplatku. Nejvyšší správní soud proto navrhovatelům vrátí zaplacený soudní poplatek, jak je uvedeno ve výroku IV. rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. května 2018

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu